

Fabrikalardan makina sesinden önce İşçinin Sesi gelecek!
Yıl:17 Sayı:420

İŞÇİNİN SESİ

İnanç, özveri, emek sarsılmaz parti demek!
Eylül 1991

Partimizin odaklaşması gereken sekiz noktadan biri disiplindir.

DİSİPLİNİ NASIL GÜÇLENDİRECEĞİZ

Memet Kurtalan

Sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte dünya gericilik ve karşı devrim dönemine girmiştir. Bu durum, Türkiye'de de yavaş yavaş etkilerini göstermektedir. ''Gerçekçi bir çözümlemeyle, bugün devrimci solun Türkiye'de iktidar perspektifi yoktur.'' (*İşçinin Sesi, R.Yürükoğlu, sayı.419)*

Bir siyasal akım olarak komünizmin yeni koşullara ayak uydurabilme yeteneğini, sağlamlılık ve dayanıklılığını ciddi bir şekilde sınayacak zorlu bir döneme giriyoruz. Partimizin bu sıkıntılı dönemin meydan okumalarından yararlanarak siyasal kavrayış ve davranışını mükemmelleştirecek, komünizmin engin ufuklarını fethedecek şansı vardır.

Yürükoğlu yoldaşımız, geçen sayıda okuduğumuz değerlendirmesinde partimizin bu şansı yakalayabilmek için odaklaşması gereken sekiz noktayı gösterdi. Bu yazımızda o sayılanlardan biri olan disiplin üstüne tartışacağız.

Önce Lenin'in bu konudaki fikirlerini en derli toplu sunduğu *Sol Komünizm* kitabının ilgili bölümüne bakalım:

''Proletaryanın devrimci partisinin disiplini nasıl korunmaktadır? Nasıl denetlenmektedir? Nasıl güçlendirilmektedir. Önce proletarya öncüsünün sınıf bilinci ile onun kendini devrime adamasıyla, onun sağlamlığı, özverisi ve kahramanlığı ile. İkincisi, çalışan insanların en geniş yığınlarıyla, başta proletarya ile, *ama aynı zamanda* çalışan insanların *proleter* olmayan yığınlarıyla, belirli ölçüde bağ kurma, en yakın ilişkiler sürdürme ve -eğer dilerseniz- onların içinde erime yeteneğiyle. Üçüncüsü, bu öncü tarafından uygulanan siyasal önderliğin doğruluğuyla, geniş yığınların doğru olduklarını *kendi öz deneyimleriyle* görmeleri kaydıyla siyasal strateji ve taktiklerinin doğruluğuyla. Bu koşullar olmaksızın, görevi burjuvaziyi devirmek ve toplumun tümünü değiştirmek olan gerçekten ileri sınıfın partisi olma yeteneğindeki bir partide disiplin sağlanamaz. Bu koşullar olmaksızın, disiplini yerleştirmek için yapılan bütün girişimler, kaçınılmaz olarak başarızlığa uğrar ve lafebeliği ve soytarılıkla sonuçlanır. Öte yandan, bu koşullar birden ortaya çıkmaz. Bunlar ancak uzun çaba ve çetin deneyimlerle yaratılırlar. Bunların yaratılması, bir dogma olmayan, ancak son biçimi gerçek yığın hareketinin ve gerçek devrimci bir hareketin pratik eylemi ile yakın ilişkisi içinde alan, doğru devrimci teoriyle kolaylaştırılır.

''Bolşevizim, 1917-20'de görülmemiş zor koşullar altında, en katı merkezileştirmeyi ve demir disiplini başarı ile kurabilmişse, bu gerçek yalnızca Rusya'nın bir sürü tarihsel özelliklerine dayanmaktadır.'' (Lenin, *Sol Komünizm*, Sol Yayınları, s.12-13)

Lenin'in söylediklerini çözümlemeye bizce şuradan başlayabiliriz: Disiplini sağlayan üç koşul (üylerin adanmışlığı + yığın bağı + siyasetin doğruluğunu yığınların kendi deneyleriyle görmesi) birden ortaya çıkmaz. ''Bunlar ancak uzun çaba ve çetin deneyimlerle *yaratılırlar.*''

Bu saptama disiplin konusundaki sabırsızlığın ve bunun sonucu olarak gelen hayal kırıklıklarının yersizliğini anlatır. Alıntının son paragrafında belirtildiği gibi, Bolşevikler bile özledikleri disiplin düzeyine ancak 1917-20 yıllarında (devrim ve ertesinde gelen iç savaş yıllarında) ulaşabilmişlerdir.

Disiplinin, nesnel ve öznelin yıllar içinde mayalanan elverişli bileşiminin doğurduğu koşullar üstünde istenen düzeye yükseleceği bilinciyle zamanın ritmine uymak gerekir. Zaman ritmine uymak edilgen bir bekleyiş anlamına asla gelmez. Bu ritm içinde kaçınılmaz olarak çıkacak fırsatların üstüne kartal gib atılma sorumluluğu komünistlerin omuzlarındadır. Buna birazdan değineceğiz.

Disiplin konusunda telaş gösteren yoldaşlar -ki yönetim görevlerinde henüz yeterince deneyim kazanamamış yoldaşlardır-, genellikle tüzük maddelerinden medet umarlar. Bir partide disiplini sağlamak tüzük maddelerinin işletilmesine kaldıysa, o partideki sorun disiplini sağlamanın çok ötesindeki bir sorunudur.

Tüzük maddeleri kendi başına disiplinin kaynağı değildir. Disiplin tüzükten doğmaz. Tersine tüzük, genel kabul görmüş disiplin anlayışından doğar. Tüzük, ait olduğu örgütün ulaştığı disiplin düzeyini, ortak değerlerini, ortak örgüt felsefesini ana hatlarıyla belgeler. Bu bakımdan tüzüğün esas işlevi, yeni kazanılan yoldaşlara uzun savaşım yıllarından süzülüp gelen örgüt anlayışının genel çerçevesini aktarmada başvurulan bir araç olmasındadır.

Disiplin konusunda insan iradesinin dışında akıp giden nesnel oluşumların elverişli bir yanyana gelişinin rolü vardır. Disiplinin özverisi yani onu yaratacak olan insan iradesinin de bu nesnel oluşumlardan etkilenme ve onları etkileme kavgası içinde gelişip biçimlenmesi vardır. Bu nedenlerle, özlenen disipline ulaşmada savaşıma yönelik bir zamanın ritmine uyuş gereklidir. Bu işin bir yönüdür.

> Disiplinin temelini döşeyen koşullardan bugün bizim için öne çıkan yığınlarla bağ sorunudur. Bugün her kim ki, biriminde disiplin düşüklüğünden yakınıyor, çareyi birimini yığınlarla yakın ilişkiye sokmakta aramalıdır. Yığınlarla hercümere olmayan, yığınların pratik sorunlarıyla boğuşmayan birimler, yaşamdan kopuk entellektüel gevezeliklere boğulma tehdidi altındadırlar.

Disiplinin temelini döşeyen koşullar

İşin öteki yönü de şudur: Disiplin son çözümlemede insan iradesinin *yarattığı* bir olgudur. Yani kendiliğinden gelen değil, fakat *bilinçli eylemle yaratılan* bir insanlararası ilişkiler durumudur. O halde, yeterince güçlü irade göstermeye azimli öncüler için disiplinin temelini döşeyen koşulların doğmasını hızlandırmak mümkündür.

Disiplinin temelini döşeyen koşullardan bugün bizim için öne çıkan yığınlarla bağ sorunudur. Bugün her kim ki, biriminde disiplin düşüklüğünden yakınıyor, çareyi birimini yığınlarla yakın ilişkiye sokmakta aramalıdır. Yığınlarla hercümere olmayan, yığınların pratik sorunlarıyla boğuşmayan birimler, yaşamdan kopuk entellektüel gevezeliklere boğulma tehdidi altındadırlar.

Yığınlarla bağ içinde çalışan birim, yaşamdan gelen sorumlulukların baskısıyla düzenli toplanmak, pratik sorunlara çare bulma temelinde bilgi-deney alışverişi yapmak, işbölümü ve uzmanlaşmaya gitmek yönünde sağlıklı bir ortama kavuşur.

Parti merkezinin, çalışmaları bu sağlıklı temele çekmek için pratik bir direktifi vardır: En başta bölge komiteleri olmak üzere mümkünse bütün legal birimlerinin sürekli birbirlerini görüp denetleyebilecekleri, hızlı deney-bilgi alışverişi yapabilecekleri, örgütü kavga içinde yaşayıp parti kültürünün ileriye çekiciliğinden yararlanabilecekleri legal örtüler yaratarak örgütlü yaşamı yoğunlaştırmak.

Disiplinin koşullarını yaratmada işe buradan başlamak gerekiyor. Birbirini belirli aralıklarla görebilen parti ''yanlılarını'' yanyana getirip ''haydi kavgaya'' demek gerekiyor. Dikkat edilirse, bunu yaşama geçirmek de bir bilinç, bir disiplin sorunudur. Ama bu düzeydeki disiplin sorunu üyelerin değil, daha ziyade yöneticilerin disiplini sorunudur. Önce, alandaki yönetici ''haydi'' diyecek ki, sonra üyelerin canla başla mı koştukları, yoksa ayak mı sürüdükleri belli olacak.

O zaman şu çıkarsamayı yapabiliriz. Bir partide disiplinin sağlanması herşeyden önce yöneticilerin disiplinli davranmasına bağlıdır. Çünkü parti, hem birimindeki disiplini esas olarak oranın yönetici eliyle yaratır. Onun için kendisi disiplinli davranmayan hiçbir yöneticinin kendisine bağlı örgüt birimindeki disiplin düşüklüğünden yakınmaya hakkı yoktur.

Buraya kadar partide disiplini sağlamanın koşullarından konuştuk. Peki ama disiplin neden gereklidir? Bu soruya genellikle burjuvaziyi yıkmak için, proletaryayı yönetici sınıf olarak örgütlemek için, savaşta üstün gelmek için diye cevap verilir. Doğrudur, ne var ki, oldukça genel bir cevaptır. Ve de devrimci teoriyi işleyip geliştirerek çok daha sofistike bir siyasetle dünya haklarının önüne yeninden bir kurtuluş olarak çıkmakla yükümlü komünist hareketin bugününde yeterli bir cevap değildir.

Bilimsel bilgi branşlarına ya da alt guruplarına disiplin dendiğini biliriz. Eski çağlarda bir bilgi dalında ilerleme azmedenler kendilerini o bilgi dalında otorire sayılan kişi ya da kuruluşlara teslim ederlermiş. Teslim olduğu yerde kafası ve ruhu eğitilir, yetiştirilir, ''disiplin'' edilirmiş. Disiplin sözcüğü işte buralardan, eğitim-öğretim, öğretmen-öğrenci, okul-ekol, talim- terbiye, yol-erkân kavramlarıyla yüklü olarak geliyor. Bazı çok bilmiş kafalara ters gelecek ama disiplin, gerçek bilgiyi, Marksizmi öğrenmek ve siyaset sanatıyla uygulamak da ilerlemek için önkoşuldur. Soyut anlatımlar her zaman yeterince uyarıcı olmayabiliyor. Onun için biraz zülfiyare dokunucu örneklere geçelim.

Partide basmakalıp solculuğun ataletinden kurtulamayışının etkileri hâlâ sürüyor. Kimi yoldaşlar Alevilik üstüne getirilenleri öğrenememek için adeta ayak dirediler, diriyorlar. Aslında öğrenme fırsatından kendilerini mahrum ettikleri şey, Aleviliği ela alış tarzında zuhur eden bilimsel komünizmdir, diyalektik materyalizmdir, siyaset sanatıdır. Komünist bilim ve siyaseti, örneğin Alevilik diye gelen, tek sendikada birlik diye gelen günlük kavganın dışında öğrenmenin imkanı yoktur.

Parti merkezi, atalaeti yıkmak, partiyi yığın siyasetine çekmek için bir yöneticiye Alevilik üstüne bildiriyi çoğaltıp dağıtın diyor. Yoldaşın Alevilik konusunda bilgisi sığ olduğu için direktifi önemsemiyor. Bu kendini partiye teslim eden yoldaşın tutumu olamaz. Kafası yatmasa da verilen emri uygulayacaktır. Uygulayacak ve kendi deneyimle görecektir ki bu konu bir cevherdir. Toplumu, tarihi, sınıf kavgasını, legali-illegali, siyaseti öğrenmek için karşımızda capcanlı ete-kemiğe bürünmüş gerçek bir öğretmen var.

Gelelim Hacı Bektaş eylemine. Verilen direktif kesin. Yarı küçük bilgilerinizle kimseye akıl öğretmeye kalkışmayınız. Tam tersine *hep dinleyeceksiniz.* Nasıl bir toplumla karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek için önce o toplumun âdâbına uyacaksınız. Onlar da bizi tanıyacak. Yıllardır onları kullanmak için yanlarına yaklaşandan farklı olduğumuzu görecekler. Ama ne oldu? 800 yıllık kültürle yoğrulmuş Alevi ileri gelenlerine yaşımıza-başımıza bakmadan Marksizmi öğretmeye kalktık. Onlara Alevi düşüncesindeki - kendilerinin farketmediği(!)- komünistlik yanları gösterdik!

Bütün bunlar disiplin anlayışımızı bir üst düzeyde oturmamız gerektiğine işaret ediyor.

Sağlam ve gerçekten en ileri teoriye sahibiz. Komünizmin içine girdiği bu zorlu koşullardan kat be kat güçlenerek çıkmaya azimliyiz. Dünya komünist siyaseti gerçek zenginliğiyle daha görmedi. Gerçek komünizm, kendini partiye teslim edenlerin elinde yükselecektir.

Silahımıza sarılalım ve kullanalım

Tüm devrimcilerin önemle üzerinde durmaları gereken ilk konu, özellikle bu dönemde Marksizmi çok iyi anlamaktır. İşçi sınıfının gözüyle dünyaya bakmasını bilmeliyiz. Bunsuz proletaryanın zaferini beklemek ütopyadır.

Emperyalizmin tüm olanaklarını seferber ederek "Marksizm, komünizm öldü bitti" diye çığırtkanlık yaptığı günümüzde, ilk savaşım biçimlerinden biri olarak karşımıza "ideolojik savaşım" çıkmaktadır. İdeolojik savaşımı doğru verebilmek de, işçi sınıfının gerçek ve sonul çıkarlarını doğru yansıtan Marksizmi en ortodoks biçimde savunmakta yatmaktadır.

Başta da dediğimiz gibi bu savunmayı yapabilmek için de Marksizmi kendi bulunduğumuz konuma göre değil de işçi sınıfının çıkarına göre yorumlamasını bilmeliyiz. Bugün sol hareketlerdeki bölünmeye baktığımız zaman bu ayrılığın temelinde de bu yanlış anlayışların yattığını görmekteyiz. Bu da demek oluyor ki, birçok devrimci ve marksist hareket ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, ne kadar burjuvazinin tekerine çomak sokarlarsa soksunlar sonuçta, Marksizme işçi sınıfının gözüyle bakmadıkça bundan zararlı çıkacak olan yine kendisi ve dolayısıyla işçi sınıfımızdır.

İlk hedef her ne kadar "siyasi savaşım" gibi görünüyorsa da günümüz koşullarında sosyalist blokun çöküntü içinde olması onu "ideolojik savaşım"la özdeşleştirmiştir. Bundan dolayı tüm marksistlere özeleştiri vermekten korkmadan, yapılmış hatalardan da ders çıkarmasını bilerek, herşeyi yeniden gözden geçirmelerini istemek marksist olarak bizlerin hem hakkı hem de görevidir. Ancak bunu gocunmadan yaptığımız zaman burjuvazinin üzerine bir kat daha güçlenmiş olarak gideceğiz.

Burjuva basın kendi yani kapitalizmin çıkarlarını savunabilmek ve korumak için nasıl omuz omuza veriyorsa, işçi sınıfına ve temsilcilerine düşen görev de kendi kazanımlarını korumak ve daha da geliştirebilmek için aynı işleri yapmasıdır.

Düşmanı yenebilmek için önce düşmanın elindeki silahları bilmek gerekir ki savunmayı iyi yapabilesin. Örneğin Ortadoğuda scud füzelerinden haberdar olmasalar patriotları yaparlar mıydı? Biz marksistleri, düşman olarak gören, asalaklardan oluşan burjuvazi de, bunun bilinciyle düşmanın elindeki silahı yani marksizmi o kadar iyi biliyor ki, o oranda da çarpıtıp insanların kafasını karıştırıyor. Kendince de haklıdır. Çünkü burjuvazinin varlığı buna bağlıdır. İşte bunun için biz, hem düşmanın elindeki silahı bileceğiz ki savunmamızı ona göre yapalım, hem de kendi elimizdeki silahı (Marksizm-Leninizm) çok iyi bileceğiz ki gerektiği gibi kullanabilelim.

Burjuva basın her ne kadar varolan sistemin statükosu için uğraş veriyorsa da bazı gerçekleri de kamuoyuna yansıtmak zorunda kalıyor. İşte bu malzemeleri kullanabilmek bile onların ikiyüzlü konumlarını sergilemek için yeterli. Şöyle ki, çoğu kez basında şu tür haber, yazı ve fotoğraflar çıkmaktadır:

"Sovyetler Birliği'nde daha düne kadar ucuz, devlet alışveriş merkezlerinden ihtiyaçlarını karşılayan halk, bugün karaborsada kuyruğa girmektedir. Temel ihtiyaç maddeleri yine daha önce devlet tarafından karşılanan, ancak şimdi kapitalizme dönüşle beraber, çöplüklerde yiyecek arayan yığınla insanla karşılaşılmaktadır. Kapitalizme geçişle beraber ahlaksızlık ve dilencilik de almış başını gitmiştir. Bu görüntülere tüm aksaklıklarına ve yanlışlarına rağmen sosyalizm uygulanırken rastlanmadığını yazan yine kendileri.

Tabii bunun yanısıra sürmanşet "komünizm iflas etti" diyen de. Aynı zamanda da köşe yazılarında sürekli halk demokrasi istiyor, daha çok istiyor diyerek aklı sıra sosyalizmde demokrasi olmadığını vurgulamaya çalışıyorlar. Halbuki gözden kaçırıyorlar bu istemlerin kapitalizmle beraber yoğunlaştığını. Burjuva demokrasisinin sosyalist demokrasinin yanına bile yaklaşamayacağını. Şayet olmasaydı, bu talepler niçin artsın? Çünkü sosyalist demokrasi uygulanırken (tüm eksiklerine rağmen) herkes memnundu. Ancak sosyalist demokrasi yerini yavaş yavaş burjuva demokrasisine bırakmaya başlayınca gerçekte de demokratik haklar kısılmaya başlandı. Bu işin bir yönü.

Diğer yönü de son dönemde milliyetçi akımların alevlenmesi. Sosyalist sistem içinde enternasyonal bir yapıya sahip olan uygulamada sömürü olmadığı gibi hakkını alabilmek de olasıydı. Son durumda ise bu şartlar ortadan kalktığı gibi, özel mülkiyete olanak tanınması, ufak yatırımlar yapabilecek konumdakileri hareketlendirmiştir. Çünkü büyük tekeller ve holdingler Sovyetler Birliği'nin istediği yerine yatırım yapabilmektedir. Bu da bu kadar güçlü olmayan ancak bulunduğu bölgede ufak çaplı yatırım yapabilecekleri olumsuz etkilemektedir.

Kendi sınırlarını oluşturduğunda yani tamamen bağımsız ve özerk olduğunda bu işleyişi frenleyecek. O zaman bu yatırımlar devlet protokolünde gerçekleştirilecektir. İşin bir yönü olmakla beraber milliyetçi akımlar bu kesimin de desteğini alarak güçlenmektedir.

Burada yine sosyalizmin savunucuları tek devrimci unsur olan işçi sınıfıdır. Ve sosyalizmin nimetlerinden faydalanmış ve faydalanmakta olan işçi sınıfı bu kazanımlarını hiç de terk etmeye niyetli değildir.

Asalaklar ne kadar propaganda yaparlarsa yapsınlar bilinçli kesimi buna inandıramıyorlar. Ancak büyük bir kesimi de etkiledikleri de unutulmamalı. Onun için verilen ideolojik savaşımda en etkin ve aktif tutumu almak tüm devrimci marksistlerin görevidir.

Derya Deniz

İşsizlik zordur yoldaş
Yaşamak zordur
Bu düzende

İşsizlik, işsizlik, ... kahkahalarla güldüğümü hissediyorum korkunç yaratıkların, işsizler ordusunun arasına karışınca afalıyorum. İşli de olsak, işsiz de sorun aynı noktada birleşiyor görüyorum ki, önce sıkıntılar, parasızlıktan bunalımlar, aç kalma korkusundan ve genişleyen halkalarda işsizlik çığlıkları "işsiz kalırsam" diye bağırıyor, beynimin bir yerlerinde. Ufalıyorum korkudan kendimi yenmek için hergün gülerek uyanmaya çalışıyorum, belki günler gülerek geçer de sıyrılırım bu korkudan diye.

Uzun uzun düşünüyorum, borçlandım A'ya, B'ye, sonra aklıma dank ediyor: Partiye de borçluyum. Kalkıyorum ufaldığım taşın altından, büyüyorum, büyüyorum, çığlıklarla, naralarla bağırıyorum insanlara: Benim en büyük borcum sınıfa, ezilen, öldürülen, içeride tıkanıp bırakılan ve daha nice aç kalan yoksul işçiye. Ben daha asıl borcumu ödemedim ki, ezilip yok olmak niye?

Üstelik bakıyorum da partiye karşı borçlu olan yalnızca ben değilim. Bir disiplinsizlik ve laf ebeliği almış başını gidiyor ki, evlere şenlik.

Can yoldaşlar, partiyle ilk tanıştığımız zaman mutlaka disiplin üzerinde durulur. Bugün görüyorum ki, bazı yoldaşlar disiplinin ne olduğunu kavrıyamamış, kimi yoldaş disiplinin sürekli denetim altında olacağına inanmış ve denetim olmadıkça görevini yerine getiremez olmuş. Bu başlıca bir sorundur. Kişinin kendi kendini disipline edemeyişi, bunun kadarda kötü bir olay yoktur.

Birlikte çalışan yoldaşlara görevler verilir. Hep A yoldaşın hareketsizliğinden B yoldaş koşturmak zorunda kalır. Sonuçta B yoldaş biraz da A çalışsın diye duraklar. İşte disiplinsizliğin başlangıcı. Disiplinsizlik A'da iken, iyi niyetiyle B'ye de kayar.

Burada biraz da sekreterlerin denetim üzerinde daha sıkı durmalarını isteyeceğim.

Parti çalışan insanı barındırabilir düşüncesindeyim. Görev denetimi yapılmıyorsa, hep çalışandan bekleniyorsa, az çalışanın ya da çalışmayanın partide işi ne?

Legal yayın ve Alevilik konusunda aynı sorunlar gözüküyor. Dikkat edildiyse legal yayınlarda sürekli yazan yoldaşların araştırmaları vardır. Birçok yoldaş görevi alıp yerine tam getirmediği gibi, bir de bizim yoldaşlar kendilerinin yayınları değilmiş gibi muhabirlik yapmaktan çekinir ya da bir konu üzerinde odaklaşıp yazmazlar. Bu benim için de geçerli.

Kısacası yoldaşlar legal yayın bizim sahiplenip yönlendireceğimiz bir çalışmadır. Bu çalışma birkaç yoldaşın üstlenmesiyle kalmamalı. Çevremizdeki olayların üzerinde odaklaşıp gazetemize gönderelim.

Üzülerek görüyorum ki yoldaşlar, Aleviliği yoldaşlarımız daha kavrayamadığı gibi, partinin neden bu konuya ağırlık verdiğini de araştırmaktansa eleştirmektedir. Alevilik yüzyıllardır baskıya maruz kalmış, kişiliklerinden, özbenliklerinden ve kültürlerinden uzak tutulmaya çalışılmış halktır. Egemen sınıf Alevileri yadsımak için baskı altında alıp, yok etmek istemiştir.

Ve Leninist, Marksist olan her partinin ezilmiş halklar, uluslara sahiplenmesi gereklidir. Bu partinin ve o partinin üyelerinin görevidir.

Soruluyor, işçi sınıfıyla ne ilgisi var ulus ve halkların? Açık, net ve basit bir cevap vereyim. Aynı egemen sınıf tarafından sömürülüyor. Üstelik hem işçi olduğu, hem Alevi inançlarına sahip olduğu için.

Biz yakınımızdaki halk ve uluslarla bağdaşamıyorsak, devrimimizin enternasyonalistliğinden nasıl sözedebiliriz?

Dilbirin Bawer, İzmit

S n d katıl

Bugün işçi sınıfı siyasete soğuk bakıyor. Siyaset onların işi değilmiş gibi bir düşünceleri var. Bunun türlü nedenleri olabilir. Gerek burjuvazinin depolitazasyon politikası, gerekse burjuva siyasetçilerinin oy toplama ve kendilerinin iktidara gelmek için çaba sarfetmeleri, bunun sonucunda işçi sınıfının ekmek kavgasını yalnızca ekmek kavgası olarak görmelerini sayabiliriz.

Onun için işçi sınıfına giderken, yani yığınlarla ilişkileri kuvvetlendirmek isterken çok dikkat etmek gerekiyor. Önce yığınlar ne istiyor, neleri konuşuyor, neleri tartışıyor, olaylara nasıl bakıyor, bunları bilmek gerekir. Ve işçi sınıfının, yığınların en temel sorunlarına sahip çıkmak gerekir. Yoksa sınıf böyle davranmayanları kabul etmiyor. Magalı bir işçi söyle diyordu:

"Biz herkesten yardım bekliyoruz. Herkes gelebilir. Ama bu kapıdan giren herkes işçi sınıfının bir üyesidir. Biz siyaset istemiyoruz. Bizim kavgamız ekmek, onur kavgasıdır. Eğer işçi sınıfının yararına birşey varsa biz varız. Devrimciyim diye buraya gelenler bizim gibi hareket etmek zorundadırlar. Buradan çıktıktan sonra ne yaparlarsa yapsınlar. Bu tür hareketler işçiyi böler. Biz burada ortak bir dava için, kararlı bir biçimde toplandık. Onun için işçinin kafasını karıştıracak, onu tereddütte bırakacak her türlü şeye karşıyız. Bu tür hareketler bizim içimizde barınamaz. Buna asla müsaade etmeyiz."

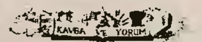
İşte bu işçinin de söylemiş olduğu gibi, işçi önce kendi sorunlarına sahip çıkılmasını ve işçi sınıfının hareket ettiği gibi hareket edilmesini istiyor. Eğer böyle hareket edilmezse kabul etmeyeceklerini söylüyorlar.

Bu nedenlerdir ki "toptancı siyasete hayır" diyoruz. İsterse belirlenen siyaset en doğru siyaset oldun. Bugün işçi sınıfın temel sorunu nedir? Toplu sözleşmeler mi? O zaman onu sahiplenmek gerekir. Sağlık sorunu mu? O zaman sağlık sorununu sahiplenmek gerekir. Değilse, bunların nedenlerini işçi sınıfına nasıl anlatacağız? Baştan, sorun düzen sorunudur deyip, orayı burayı mı bombalayacağız. Hayır! Önce yapılması gereken sorunların nedenlerini en ince detayına kadar yığınlara vereceğiz ve çözüm yollarını da en iyi şekilde göstereceğiz. yığınları alıp belirli, dar kalıp bir siyaset içerisine sokmak, buna uğraşmak yerine belirlenen siyaseti, doğru siyaseti yığınların en iyi alacakları şekilde ortaya koymak ve yığınların kendisinin bu siyaseti belirlemelerinin olanaklarını hazırlamak gerekir.

Belirlenen siyaset işçi sınıfın nesnel durumuna en uygun siyaset olmalı. Bunun yolu da yığınların içinde olmaktan geçer. Küçük burjuva radikalizminden ve özentilerinden korunmak, işçi sınıfını ve yığınları tanımak en iyi ve en güvenilir yoldur. Çünkü devrimi yapacak olan işçi sınıfıdır. Bunu bile bile işçi sınıfından kopuk bir şekilde hareket etmek her zaman işçi sınıfının zararına olmuştur ve olacaktır.

Bu yüzden bizim yığınlarla bağımız herşeyi belirleyecektir.

Nihat Öz, İzmit

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. □Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England □Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) □Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiç bir yazı geri gönderilmez.

TKP 71 YAŞINDA

Partimizin 71. kuruluş yıldönümü nedeniyle İTİB'de düzenlenen toplantıda Oktay Bozdağ yoldaşın yaptığı konuşma

Son sözümüz söylenmedi kavga bir an durmayacak

Gün bu kavganın özgül koşullarında işçinin sesini yükseltmeyi bilmektedir. Onurlu tarihimizden aldığımız güçle gelecek için kavgayı yükseltiyoruz.

Değerli yoldaşlar, sayın konuklar,

Biliyorsunuz, partimizin kuruluş yıldönümünü kutlama toplantısının ana konuşmasını Yürükoğlu yoldaşımızın yapması bizde gelenek haline gelmiştir. Bugün bu toplantıya katılan yoldaşlarım da, değerli konuklar da Yürükoğlu yoldaşımızın konuşma yapacağı beklentisi ile buradalar. Ne yazık ki, geçirmekte olduğu rahatsızlık nedeniyle Yürükoğlu yoldaş bugün konuşamıyor.

Değerli yoldaşlar,

TKP'nin 71. kuruluş yıldönümünü ağır koşullar altında kutluyoruz.

Bu cümle her yıl söylenmesi alışıla gelmiş bir klişe değildir. Partimizin tarihi öyledir ki, çalışmalarını hemen hemen hiç bir gün ağır koşullar altında olmadan yürütmemiştir. Bu ülkemizde komünist olmanın, işçi sınıfı davasına baş koymanın kaderidir.

Ancak, bugünkü ağır koşullar, tüm dünya çapında yeni bir durumu yansıtmaktadır. Günümüzün ağır koşullarını yaratan, tüm dünya çapındaki devrimci süreci etkileyen bir karşı- devrim ve gericilik dönemidir. Bu dönemin hızla ve sıçramalarla ilerlemesi, özellikle Sovyetler Birliği'ndeki sözde darbe girişimi ve onun ardından hızlanan karşı-devrimdir.

Yine klişeleşmiş gibi gelen bir cümle de, partimizin Ekim Devrimi'nin ateşleri altında kurulmuş olduğudur. Ama doğrudur ve partimizin gönlünde Sovyet sevgisinin, Sovyet işçi sınıfına ve komünistlerine saygının büyük yeri vardır. Bugün oradaki yoldaşlarımızın içinden geçmekte olduğu kan ve ateşle yeniden çelikleşme savaşını içimiz titreyerek izliyoruz. Ekim Devrimi'nin kazanımlarının ortadan kaldırılmasını, tüm dünya ilerici insanlığının yol gösteren ışığına yönelen saldırıları dişimizi sıkarak izliyoruz.

Günümüzü belirleyen ağır koşulların bir yanı da, daha yavaş ta olsa, işleyen bir süreç olan, dünya kapitalist ekonomisinin içinden geçmekte olduğu duraklama, gerilemedir. Öyle bir ortam var ki, hızla ve en adi biçimde işleyen çarpık propaganda makinası ile yayılan burjuva değer yargıları ve görüşler emekçi halkın, işçilerin üzerine bir kabus gibi çöküyor. Sosyalizm sıradan işçi ve emekçinin gözünden düşürülüyor.

Öte yandan, tüm dünyada sol hareket içinde oportünizm reformizme, devrimcilikten tümüyle vazgeçmeye, en adisinden sosyal demokratlığa, oradan da karşıdevrim şakşakçılığına dönüşerek, tüm maskelerini atıp, burjuva saflardan işçi sınıfı düşmanı yüzünü açıkça gösteriyor.

Bu ideolojik saldırı ile birlikte işçi sınıfının tüm ekonomik ve demokratik haklarına yoğun bir saldırı eşlik ediyor. İleri kapitalist ülkelerde işçi sınıfı "komşuna bak, haline şükret" denilerek, ekonomik bunalımın yükünü sessizce kabullenmeye zorlanıyor. Sendikasızlaştırma, grev yapmama sözü verme temelinde sözleşme dayatma, yaygınlaşıyor.

Eski sosyalist ülkelerde işçi sınıfı bir yandan terörize ediliyor öte yandan işçi sınıfının yaşam standardı üçüncü dünya ülkeleri düzeyine, bazı ülkelerde daha da altına itiliyor. Sözde demokrasi adına tüm geçmiş kazanımları ona hiç sorulmadan zorla elinden alınıyor.

Orta ve az gelişmiş ülkelerin, bu çerçevede ülkemizin de, işçi sınıfı, bir yandan ağır baskılarla denetim altında tutulmaya çalışılıyor, öte yandan da en adaletsiz gelir dağılımı altında daha ağır yaşam koşullarına zorlanıyor. Ekonomik savaşımının önüne konan engeller artıyor.

Bu saldırılar altında tüm dünya işçi sınıfı hareketinde duraksama, terreddüt, gerileme gözleniyor. Buna paralel olarak dünyada devrimci komünist hareket ciddi zorluklarla karşı karşıya. Bugün işçi sınıfının, çalışan halkın öncülüğünü kazanmak kolay değil. Bu zoru başarmak için, sağlam bir teorik taban, bu taban üzerinde birleşmiş, uyumlu çalışan, disiplinli ve özverili bir kadro gerekiyor. Buna zamanında hazırlanmamış olanlar bugün daha da zor durumda. Bir yanıyla teoride ve örgütsel çalışmadaki bürokratik sosyalizmin on yıllardır süren boğucu etkisinden kurtulmak zorunluluğu kendini dayatıyor. Öte yandan çok sayıda kadro kaybı sözkonusu. Mali olanaklar da daralıyor. Partiler un ufak oluyor. Ama altını çizmek gerek, her ülkede olumlu gelişmelerin tohumlarını içinde taşıyan örgütlenmeler, kaynaşmalar da var.

Bu süreç yalnızca işçi sınıfı hareketini etkilemiyor. Tüm dünya çapında emperyalist kapitalist sistemin iç çelişkileri, kendi içindeki hiyararşisi de bu süreçlerden etkileniyor. Savaşla sorunları çözümleme gündeme giriverdi. Bu yılın içinde yüzbinlerce Iraklı emekçi emperyalizmin silahları ile can verdi. Uzun erimde bu gidiş büyük tehlikelere gebe.

Değerli Yoldaşlar, Ülkemizin hakim sınıflarının durumuna biraz daha yakından bakarsak bu süreçlerin çeşitli etkilerini görmek olası. Dünya kapitalist ekonomisindeki bunalıma paralel olarak, ekonomide yeni bir dar boğaz yaşanıyor. Devletten para, kredi, teşvik, kurtarma operasyonu istemleri ortalığı yeniden kapladı. İşçi ücretlerinin yüksekliğinden yakınma artıyor. Sigorta şirketlerinden para kapma için fabrika yakma yaygınlaştı.

Irak içlerine kadar giren bir sömürge savaşı yeniden yükseldi. Kürt sorununun bir anda uluslararası bir boyut alması olasılığı var. Burjuvazi emperyalist merkezlerle iyi geçinmek zorunda. Kıbrıs sorununun yeni bir çözüme bağlanması sözkonusu. Ortadoğu'nun büyük olanaklarına gözünü diken burjuvazi Kıbrıs sorununu eski tutumundan tavizler vererek bağlamaya hazırlanıyor.

Ekonomik alanda Türkiye burjuvazisine yeni olanaklar açılıyor. Çöken sosyalist ülkelerin pazarına dalma olasılığı var ve Türkiye burjuvazisinin bu pazarın bir bölümünde büyük şansı var. Ana emperyalist ülkeler bu pazarın en kârlı alanlarına yayılırken, Türkiye gibi ülkeler de göreceli olarak daha az kârlı alanlarda örgütleyerek ilerliyorlar. Burjuvazi bu fırsattan yararlanmakta geç kalmıyor. Örneğin Romanya'da karşı-devrim sonrası kurulan 2500 yabancı şirketin 1400'ü Türk şirketi. Bulgarlara devlet işletmelerini özelleştirme yolunda ders veriliyor. Bunun yanısıra, başta Azerbeycan olmak üzere Sovyetlerin tüm Orta Asya cumhuriyetleri doğal pazar olarak görülüyor. Ama bu geniş pazardan emperyalistleşme özlemine yanıt getirebilmek için finans-kapital son derece örgütlü ve planlı olmak zorundalar.

Tüm bu gelişmeler burjuvazide birlik ruhunu ve istikrar özlemini güçlendiriyor. Bu ortamda girilen seçim dönemi, koalisyon arayışlarını arttırıyor, ANAP devre dışı bırakılıyor. Koç gibi finans-kapitalistler İnönü'ye, Demirel'e tavsiye mektupları yazıyor. Burjuva örgütlerinde, odalarda, borsalar birliğinde ayyuka çıkan kavgalar yatıştırılıyor.

İşçi sınıfımız ise burjuvazideki birlik çabalarının ters yansıması altında. Burjuvazi işçi sınıfının Türk-İş'te varolan sendikal birliğinin bölünmesi için elden gelen çabayı gösteriyor. Sendika yönetimleri gelişmeler karşısında şaşkınlık içinde, ne söyleyeceklerini, ne yapacaklarını bilememenin sıkıntısı içinde. Günün koşullarına uygun ama emeği ucuza satıvermeye dayanmayan bir programlı çalışma gerekiyor. Bugün Türkiye'de böyle bir programı sadece Partimiz getiriyor. Bu nedenle sesimize kulak verenler artıyor. Bizim için de sendikalarda çalışma, sendikal haklar kavgası ve ekonomik savaşım birincil önem taşıyor.

Ülkemizde demokratik hareketle genel bir sönme var. Demokrasi nedir sorusunda kafa karışıklığı, liberalizm ile demokrasiyi arasındaki ayrımı unutma ve burjuvazi ile içli dışlılık yaygınlaşıyor. Öğrenci hareketi durgunluk içinde. Belkemiksiz aydınlarımızın hali biliniyor. İşçi ve emekçilerin en temel demokratik haklarının savunulması temelinde, gerçek demokrasi savaşımını yükseltmek gerekiyor. Türkiye burjuvazisinin sınırlı demokrasisinin çerçevesi zorlanmalı.

Öte yanda, Alevi toplumu büyük bir canlılık içinde. Onun bu hareketliliği, toparlanması her sınıfta kendi çıkarlarına uygun yanaşımlar yaratıyor. Seçim ortamının içinde Ecevit Aleviliğe yapılan baskıların kaldırılması üzerine konuşuyor, ANAP Alevi "cami"lerine yardım edeceğiz diyor; azılı sünni Refah partisi bile aynı yola giriyor.

Küçük burjuva çevreler giderek bir yandan Aleviliğin tarihte oynadığı rolü kabulleniyor, onun eşitlikçi, özgürlükçü, demokrat, ortaklığa dayalı anlayışını, kadın hakları konusundaki ileri tutumunu kabulleniyor. Öte yandan da burjuvazinin değirmenine su taşıyorlar, Aleviliği Diyanet İşleri'nin kalıpları içine sokmayı, ya da Alevilik ile materyalizmin, Marksizmin bağını yok saymayı, koparmayı akıl sanıyorlar.

İşçi sınıfı, emekten yana güçler de, ezici çoğunluğu işçi emekçi olan Alevi toplumunun materyalist yapısını, egemen devletle bütünleşmeme direncini, başkaldırı geleneğini vurguluyor, onu işçi sınıfının yanında, onunla birlikte örgütlemeye çalışıyor.

Değerli yoldaşlar,

Bu karmaşa dolu, bildiğimiz tanıdığımız dünya dengelerini değiştiren ve yeni koşulları ortaya getiren gelişmeler karşısında tüm Türkiye devrimci solu da bunalım içinde. Küçük-burjuva solda bir yanda erime, ne yapacağını bilememe temelinde ortadan silinme ve burjuva fikirlere teslim olma var. Öte yanda sınıf kavgasının dışında dar gurup eylemciliği ile varlığını sürdürme çabası var. Burada küçük-burjuva sollara sormak lazım, bu ülkede hâlâ faşizm var mı, bu nasıl faşizm, bu faşizm ne zaman kalkacak?

Biz ise yoldaşlar, son derece sakiniz. İşimizin güçlüğünün bilincindeyiz. Gelecekleri on yıl önce görebilmenin sağladığı avantajla, dünya çapındaki olayları doğru kavramanın getirdiği iç rahatlığıyla zoru başarmaya çabalıyoruz.

Komünist partili olmanın "bineni iktidara götüren tahtırevan" olmadığını bildiğimiz için, bugünden yarına bir devrim olasılığını ortadan kaldıran gelişmeler karşısında teorik bilgimizi daha da güçlendirmeye, işçi sınıfının günlük savaşımına daha da derinden dalmaya, ülkemizin devrimci geleneği olan Alevilikle bütünleşmeye, gerçek demokrasi kavgasında özverimizi ve disiplinimizi daha da arttırmaya, partimizi bu bunalımlı dönemden Türkiye işçi sınıfının tek ve gerçek önderi yaparak çıkmaya vargücümüzle çalışıyoruz. Şuna eminiz ki, devrimci bir marşımızın dediği gibi, "son sözümüz söylenmedi, kavga bir an durmayacak". Burjuvazinin bugün kazandığı üstünlük tarihsel olarak korunabilir bir üstünlük değildir. Tarihin tekerleği son tahlilde kaçınılmaz olarak bizden yana dönüyor. Bugünkü burjuvaziden yana gelişmeler, yarın eski, bilinen çelişkilerin yepyeni bir keskinlikle ortaya çıkacağı günleri hazırlıyor.

Gün bu kavganın özgül koşullarında işçinin sesini yükseltmeyi bilmektedir. Onurlu tarihimizden aldığımız güçle gelecek için kavgayı yükseltiyoruz. Partimizin 71. yıldönümü hepimize kutlu olsun.

Gelecek onun için savaşanlarındır!

Partimizin 71. yaşı Avrupa'da ve Türkiye'nin çoşkuyla kutlandı.

Türkiye'de başta İstanbul olmak üzere çeşitli illerlerde eylem ve toplantılar yapıldı. Ayrıntılı bilgiyi gelecek sayıda vereceğiz.

Londra'da yapılan merkezi toplantıda salon TKP afişleri, kızıl bayraklarla doluydu. Kürsünün hemen arkasında asılan, 71. yaş için özel yapılan, "Son sözümüz söylenmedi, Kavga bir an durmayacak" sözlerinin bulunduğu pankart salonun kapısından girince ilk dikkati çeken şey oluyordu. Pankartın hemen yanında resmi asılı bulunan Bedir Aydemir yoldaşımız, ruhuyla bütün toplantı bizimle beraberdi. Kapıdan girdikten sonra sağda TKP Genel Sekreterlerinin panosu yer alıyordu.

Toplantıyı, Yıldırım Girneli yoldaş, bizleri Türkiye'de ve dünyada komünizm uğruna can vermiş tüm yoldaşlarımızın anısı önünde saygı duruşuna davet ederek açtı. Saygı duruşundan sonra, sözlerini Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı parti marşını okuduk.

Toplantının ilk konuşmasını artık gelenekselleşen uygulamayla bir işçi yoldaş yaptı. Mahmut Canoğlu yoldaşın konuşmasının bitiminden sonra Türkiye ve Avrupa örgütlerinden gelen mesajlar, Büyük Britanya Komünist Partisi Geçici Merkez Komitesi'nden katılan yoldaşların verdiği mesaj okundu. Mesajların hepsi dünyada esen kara bulutlara karşılık TKP'ye sahip olmanın verdiği inanç, heyecan ve çoşku doluydu.

Toplantının uzun konuşmasını yapan Oktay Bozdağ yoldaştan sonra, salondaki bütün yoldaşlar başta Genel Sekreter Veli Dursun yoldaşı olmak üzere, birbirlerini kucaklayarak bu mutlu günü kutladı. Yoldaşlığın da büyük anlam kazandığı bugünlerde tüm yoldaşlardaki sevinç ve inanç gözlerden fışkırıyordu. Herkes birbirine 72. savaşım yılında da, gelecek yaşgünlerinde de beraber olma dileğinde bulunuyordu.

Toplantının birinci bölümünü dünya işçi sınıfının marşı *Enternasyonal*'i söyleyerek kapadık.

İkinci bölümünde Mahmut Canoğlu ve Cemal Tekin yoldaşlar sazlarıyla bize güzel türküler, marşlar çaldılar. *Talipler* ekibindeki yoldaşlar ve salonda bulunan başka yoldaşlar sesleriyle eşlik ettiler.

72. savaşım yılında hedefimiz, "komünizm öldü" diye erken ve yanlış tespitte(!) bulunanlara da cevap olacak şekilde, partimizi işçi sınıfıyla bütünleştirmek ve yükseklere daha daha yükseklere çıkarmaktır.

72. SAVAŞ
TKP E

Mahmut Canoğlu yoldaşın yaptığı konuşma:

DEĞERLERİMİZE SAHİP ÇIKALIM

Merhaba yoldaşlar, dostlar,

Bugün TKP'nin kuruluş yıldönümü. Partimizin 71. yılı hepimize kutlu olsun.

Bildiğiniz gibi TKP 10 Eylül 1920'de Bakü'de yapılan kongre ile kuruldu. TKP'nin 70 yıllık koca tarihi içinde olumsuz dönemler, oportünizmle sürekli mücadele edilen dönemler olmuştur. Fakat 1979'da partinin Leninci kanadı ile oportünist kanadı ayrıldı. Leninci kanat 1979'dan itibaren işçi sınıfının partisi olma yolunda gittikçe gelişerek ilerliyor.

Varolan sosyalist sistemin çökmesiyle dünyada gericilik dönemine girmiş bulunuyoruz. Ama böylesi ortamda bile yoldaşların dediği gibi, partimiz daha da gelişiyor, güç kazanıyor. Her tarafta yeni yoldaşlar şevkle, azimle işlere sarılıyor. Dünyada işler tersine giderken TKP için iyiye gitmesinin sırrı ilkeli ideoloji, doğru bilinçtir.

Partimizin Alevi toplumuna çözümlemeleri Alevi kesim tarafından büyük ilgi görüyor ve benimseniyor. Gerek Alevi toplumu önderleri, gerekse geneliyle Alevi toplum bu konuda getirdiklerimizi savunuyor. Bunun daha da gelişip yaygınlaşacağına inanıyorum. Yürükoğlu yoldaşımızın dediği doğrultuda Alevi toplumuyla bütünleşmek için enerjiyle çalışmalıyız.

Biliyoruz ki bütün demokratik mücadeleler sınıf mücadelesiyle birleşerek başarıya ulaşabilir. Alevi toplumunun demokratik hakları mücadelesi de işçi sınıfının mücadelesiyle aynı kanalda birleşerek zafere ulaşabilir. Bunun için "Aleviler işçiler devrimlerde birdirler" diyoruz.

Dünyayı saran bir gericilik dönemindeyiz dedik. Sosyalist sistemin çöküşü, özellikle Sovyetler Birliği'ndeki yapının çöküşü, parçalanışını değerlendiren emperyalistler, kapitalistler, gericiler bütün güçleriyle, her türlü haberleşme aygıtından ağız birliğiyle, "sosyalizmin, komünizmin öldüğünü, işlemediğini, 70 yıl sonra bile geriye dönüş olduğunu" söyleyerek sosyalist ve komünist değerlere saldırmaktadır.

Bütün bunlara karşılık şöyle düşünmenin doğru olduğuna inanıyorum. Sosyalist sistemin çöküşü üzerine iki soru sorulabilir.

Birincisi, bu çöküş sosyalizmin işlemezliğini mi gösterdi? Buna verilecek yanıt tabii ki, hayırdır.

İkinci soru, sosyalizmi inşaa edip, geliştirmek için yola çıkan partilerin ve özellikle bu parti yöneticilerinin zaafları, giderek Marksizm-Leninizm'den uzaklaşmaları ve arka arkaya yaptıkları yanlışların bu çöküş üzerinde etkisi oldu mu? Bu soruya yanıt ise evettir.

Çünkü sosyalist sistem en mükemmel koşullarda bile işçi sınıfının, onun partisinin ve öncü kadroların aktif yığın demokrasisi altında sınıf kavgasını gerekli kılar. Bu nedenle insanlar sistemin ilerlemesi için gerekli donanımdan yoksun ya da eksik çalışırsa gidilen son genellikle çöküntü oluyor.

Bir diğer nokta, sosyalist sistemin çöküşü, kapitalist sistemin haklı ya da doğru olduğunu hiç göstermez.

Böyle bir dünyada, dönemde yaşıyoruz. Bugün komünizmin yüceleğini, komünist değerlerin önemini daha iyi, ikircimsiz savunmak zorundayız. Bunun için de bilgimizi geliştirip, ideolojimizle silahlanıp, kendinden ve partisinden emin komünistler olarak savaşmalıyız.

Yaşasın TKP!

Yaşasın komünizm!

☆

LENİNİZM BAYRAĞI YÜKSEKLERDE

Yoldaşlar!

Büyük Britanya Komünist Partisi Geçici Merkez Komitesi olarak kısa bir dayanışma mesajımız var.

TKP'nin 71. kuruluş yıldönümünde size, en sıcak komünist selamlarımızı yolluyoruz. Partilerimizin ikisi de Ekim Devrimi'nin esinlendirmesi sonucunda kuruldu. Bugün her ne kadar Sovyet toprakları, hain Gorbaçof'un liderliğindeki karşı-devrimde boğulmuşsa da, partilerimizin ikisinin de Leninizm bayrağını yükseklerde tutacağını biliyoruz.

Yalnızca sizin Türkiye'deki, bizim Büyük Britanya'daki zaferimizin değil, aynı zamanda ve hepsinden önemlisi dünya devriminin zaferinden kesin eminiz.

TKP'nin 71. kuruluş yıldönümünde sizi selamlıyoruz.

Yaşasın TKP!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın Komünizm!

Büyük Britanya
Komünist Partisi
Geçici Merkez Komitesi

☆

SANCAĞI İNATLA TAŞIYACAĞIZ

Bolşevik devriminin bir kızıl ürünü olarak Türkiye işçi sınıfına adanan TKP'mize ve onun için savaşanlara 71. kuruluş yıldönümünde merhaba diyoruz.

Karşı-devrim ve gericilik rüzgârlarının azgınca estiği, en ufak oportünistin çabucak karşı devrimcileştiği zor ama aşılabilir bu dönemde kızıl sancağı taşıdığımız ve inatla da taşıyacağımız için onurluyuz. Biz zorlu komünistleriz, zor günler için varız.

Partimiz bugünkü karşı devrim ordularının kaynağı oportünist düşünce ile uzun süre beraber yaşamıştır ve içinde kavgasını sürdürmüştür. 1979'da karşı devrimci oportünist kliği ile hesaplaşmasını yapmıştır. Yaşam onları layık oldukları burjuvazinin saflarına yerleştirmiştir. Biz onlarca ihanetleri, oyunları gördüğümüz gibi, nice özverileri, kahramanlıkları da görmüşüzdür. Deneyimler ile zengin bir partiyiz. Deneyimlerimiz, yaşadıklarımızın algılanmasında, geleceğe yönelik stratejilerin belirlenmesinde ışık hazinelerimizdir.

Dünya komünist hareketinin çöküşü, Marksizme-Leninizme saldırının artışı gücümüzü aldığımız sınıfa, işçi sınıfına dayanmayı, bağlanmayı zorunlu kılıyor. Biz yığınlara özellikle de işçi sınıfına dayanmayı yeni değil, *İşçinin Sesi*'nin ilk çıktığı günlerden, 1974'lerden beri söylüyoruz ve bugün de acil vurgusunu yapıyoruz. Yığınlara bağlanmak ve gönlünü kazanmak, onların her türlü ekonomik, demokratik sorunlarına sahip çıkıp, bu sorunlar çevresinde birlikte mücadele vermekten geçiyor.

Bunun yanında, önce kendimize neden Alevilik, nasıl bir sosyalizm, nasıl bir sendikal hareket sorularını yöneltip özümseyerek yanıtlayıp, daha sonra da kavratmamız gerekiyor. Bu saydıklarımız onlara bağlanmak, onları kazanmamız için formüller değildir. Yığınları anlayabilmek ve onlarla beraber yaşayabilmek için gidermemiz gereken eksikliklerimizdir.

7. Kongre'mizin ana belgisi olan "Türkiye'nin gereksinimi partidir" belgisinin, yaşamda kan bulabilmesi, yığınlara bağla-

M YILINDA ÖNDE

"İNANÇTIR BU
"SEVDADIR
"DEMİRE TIRNAKLA,
"DUVARA KANLA YAZILIR!"

YA SOSYALİZM,
YA ÖLÜM!

narak, partinin gösterdiği yöne ve söylediklerine harfiyen uyarak gerçeklebilir.

Yaşasın 71. kuruluş yıldönemindeki gelecek ve geleneğin partisi Türkiye Komünist Partisi!

İstanbul Bölge Komitesi

TKP'MİZİ SELAMLIYORUZ

Dünya komünist hareketinde hızlı bir arınmanın olduğu günler yaşanıyor. Şanslıyız. Çünkü biz herkesten önce arındık. Arınmaya çalışanların önünde yürüyoruz. Bu aynı zamanda dünya komünist hareketine yol göstermek de demektir. Dünyada gericilik ve karşı-devrim döneminin güç kazandığı bir ortamda partimizin 71. yıldönümünü kutluyoruz.

Partimizin doğru görüşlerinin dünyaya ışık saçacağı inancıyla TKP'mizi selamlıyoruz.

Ege Yöre Komitesi

KOMÜNİST GELECEĞE İNANIYORUZ

Partimizin 71. kuruluş yıldönümü tüm yoldaşlara kutlu olsun.

Bu yıl partimizin kuruluş yıldönümünü, dünyada gericiliğin ve karşı devrimin azgınlaştığı, sosyalist sistemin çöktüğü, dünya işçi sınıfına ve ilerici harekete tarihin gördüğü en yoğun saldırının yaşandığı bir dönemde kutluyoruz.

Ancak içinden geçilen bu olumsuz dönem komünistleri yıldırmıyor. Biz bunlardan ders çıkarıyoruz, Marksizm-Leninizmin doğru ideolojik çizgisine sıkı sıkıya sarılıyoruz.

Bizim temel dayanağımız işçi sınıfının gücü ve bilinci, güç aldığımız cevher, Anadolu'da bin yıldır başkaldırı bayrağını yükselten Alevi kültür ve geleneğidir.

Dünya işçi sınıfının zaferine, komünist geleceğe inanıyoruz, kazanacağız.

Bu inançla bir kere daha haykırıyoruz:

Yaşasın komünizm!

Yaşasın TKP!

İzmit Parti Örgütü

SELAM OLSUN TKP'MİZE

Yoldaşlar,

Basın-yayın çalışanları, TKP'mizin 71. kuruluş yıldönümünde, alınteri, emek ve özveriyle yoğrulmuş parti mayasına layık olmak uğraşısı içindedir. Aydınlığı karartılmak istense de komünizmin kızıl alevinin bizim ve insanlığın, özgürlük ve eşitlik yolunu aydınlatmaya yeterli olduğunu biliyoruz.

Derin yoldaşlık bağlarımızla partimizin, yoldaşlarımızın her zaman yanında ve emrinde olacağız.

Türkiye Basın-Yayın Örgütü

71. YILDA YİNE KAVGAYA

71. yılında partimiz sağlam ideolojiyle dimdik ayakta!

İşçi sınıfına ve onun ideolojisine yoğun saldırıların yapıldığı dünya koşullarında partimizin 71. yıldönümünü kutlamak büyük bir önem taşımaktadır. Komünizmin ideolojisi partimizin kararları neferlerinin azimli kavgasıyla yaşayacak, Anadolu'da boy verecektir. Köklü geleneğe sahip Alevi kültürü işçi sınıfının kavgasıyla bütünleşip geleceğin yıkılmaz kalesi olacaktır.

Türkiye işçi sınıfı, dünya işçi sınıfının engin deneyiminden de yararlanarak emperyalizme, kapitalizme tarihi dersi vermeye adım adım hazırlanmaktadır. Bu büyük kavganın öncüsü ancak ve ancak partimizdir. Bu yüksek sorumluluğa sahip olarak davranmak, tüm işçi sınıfının ve Alevi toplumunun gönlünü kazanmak onların savaşlarının içinde filizlenmek bizlerin boynunun borcudur.

Haydi yoldaşlar, 71. yılda daha kararlı, daha kavgacı komünist neferler olmaya!

Haydi yoldaşlar, toplumun içinde boy vermeye!

Gelecek ve gelenek TKP için savaşanlarındır!

İstanbul Basın-Yayın Örgütü

EL ELE OMUZ OMUZA

Partimiz TKP'nin kuruluş yıldönümü bu yıl her anlamda karışık bir dünyada, zamanda kutluyoruz.

Biz burada, gerek dünya gerek Türkiye ile ilgili hepimizin yakından bildiği konulara değinmeyeceğiz. Bu anlamlı günde bizi esas olarak ilgilendiren, bütün herşeye rağmen partimizin gelişmesi ve bunun yollarıdır.

Komünist partisi içinde yaşadığı dönemin özgüllüklerine bakmaksızın çalışmalarının sürekliliğini sağlamalıdır. Ne dünyada esen karşı-devrim rüzgarları, ne de bunun moral bozukluğuyla devrimciliği boşlayanlar bizim çalışmalarımızı sekteleyecek ana nedenler değildir. Biz, bugün de bizi bizden başkası yıkamaz diyoruz.

Bugün gelen her türlü olumsuzluğa da karşı koyarak partimizi büyütebiliriz. Bunu sağlayabilmenin olanaklarını da yaratabiliriz. Ne yaptığını, nereye gittiğini bilen hayatı izleyip, anlayabilen inançlı ve inatçı partililer olmanın gerekliliğini kavramanın başarımızdaki rolünün büyük olacağına inanıyoruz.

Ayrıca, partide yoldaşlarası güven, sevgi, dostluk gibi insanı değerlere sıkı sıkı sarılmanın gerekliliği bugün her zamankinden daha büyük. Birbirimize bizi koparamayacaklarını sağlamlılıkta kenetlenmeliyiz.

Partiyi büyütecekler de, kavgayı götürecekler de kadrolardır. Kadroları burjuva ideolojisine, saldırılarına karşı korumakta eğitimin önemi bu dönemde kendisini özel olarak öne çıkarıyor. Bunlara karşı örgütümüzü ve kadrolarımızı korumak, birörnekliliği sağlamak için ideolojik eğitimi yükselteceğiz.

Dönemin atlatılması süreci içinde "mali kudret"in öneminin de bilincindeyiz. Tüm diğer parti görevlerini yerine getirmenin yanısıra, yeni mali kaynaklar yaratmak zorunluluğumuz var. Biz önümüzdeki dönem buna yoğunlaşmayı artıracağız. Örgütümüz kendi mali sorunları çözerken, Merkez Komitesi'ne olabildiğince fazla sunma bilinciyle çalışacaktır.

Zor günleri atlatırken, kadro anlayışımızı da "kendi varlığı ile örgütün varlığını özdeşleştirmiş kadro" anlayışına yükselteceğiz.

71 yıllık deneyimin üstünde olgunlaşmış, ustalaşmış, kavgada dinamik daha güçlü TKP için, el ele omuz omuza örgütlenmeyi yükseltelim!

Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluş yıldönümü yoldaşlarımıza, işçi sınıfımıza, halkımıza kutlu olsun!

Yaşasın Komünizm!

TKP Fransa Örgütü

ANAHTAR

Lenin, Ekim Devrimi sonrası Rusya'da sosyalizmin zaferinin, devletin ve ekonominin yönetimi üzerinde işçi sınıfının, emekçi köylülüğün denetim kurmasına bağlı olduğunu söylüyor.

Böyle bir denetim için, iktidar organlarının ve diğer yığın örgütlerinin, denetim işine sıradan işçilerin ve köylülülerin yığınsal ve aktif katılımını örgütlemesi gerektiğini vurguluyor.

Bu kavganın, karşı-devrimcileri ezmek için savaşla bir bütün olduğunu, nesnel konumları gereği burjuvazinin değirmenine su taşıyan aydınların üzerinde özel bir denetim kurulması gerektiğini vurguluyor.

Tüm dünya komünist hareketi, bugün Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrimin nedenleri üzerinde bocalarken, aktif yığın demokrasisinin yokluğu, yığınların denetimi dışında kalan aydınların ve bürokrasinin kastlaşması ve sıradan işçi-köylülerin politik yaşama yabancılaşması üzerine Lenin'in yazısından ögrenecek çok şey var.

Ayrıca, 15. Özveri Taarruzu'nun içindeyken, partimize ve işçi sınıfına yarar sağlamak için yaptığımız "komünistler arası rekabetin" önemini göstermesi açısından da, Lenin'in bu makalesinden, Türkiyeli komünistlerin öğrenecekleri vardır.

REKABETİ NASIL ÖRGÜTLEMELİ

Burjuva yazarlar, rekabeti, özel girişimciliği, kapitalistlerin ve kapitalist sistemin tüm diğer görkemli erdemlerini ve kutsanmışlıklarını övmek için tonlarca kağıt harcamaktalar. Sosyalistler, bu erdemlerin önemini anlamayı reddetmekle ve "insan doğası"na önem vermemekle suçlanmaktalar. Oysa gerçekte kapitalizm küçük, bağımsız meta üretimini, onun koşulları altında rekabetin, girişimciliği, enerjiyi ve gözüpek girişkenliği *hatrı sayılır* bir ölçüde geliştirebileceği bu üretimi, çoktan beri büyük ve çok büyük ölçekli fabrika üretimiyle, anonim şirketlerle, (Tekelci sermayenin bir örgütlenme biçimi olan- *İ.S.*) sendikalar ve diğer tekellerle değiştirmiştir. *Böyle* kapitalizm altında rekabet, halk *yığınlarının*, halkın ezici çoğunluğunun, her yüz emekçiden doksan dokuzunun girişimciliğinin, enerjisinin, gözüpek girişkenliğinin inanılmaz bir zorbalıkla bastırılması demektir; bu aynı zamanda, rekabetin, mali dolandırıcılıkla, kayırmacılıkla ve toplumsal merdivenin üst basamaklarına kölelikle yerdeğiştirmesi demektir.

Sosyalizm, rekabeti söndürmek bir yana, tam tersine, onu ilk kez gerçekten *geniş* ve gerçekten *yığınsal* ölçekte uygulama olanağını; ilk kez çalışan halkın çoğunluğunu, yeteneklerini ortaya koyabilecekleri, kapasitelerini geliştirebilecekleri ve kapitalizmin binlerle, milyonlarla ezdiği, bastırdığı ve boğduğu, halkın için son derece bol bulunan yetenekli kişileri ortaya çıkarabilecek bir emek alanına gerçekten çekme olanağını yaratır.

Sosyalist bir hükümetin iktidarda bulunduğu günümüzde görevimiz rekabeti örgütlemektir.

Burjuvazinin çalak yalayıcıları ve asalakları, sosyalizmi tektip, sıkıcı, tekdüze ve kasvetli bir kışla sistemi olarak tanımlıyorlar. Para babalarının uşakları, sömürücülerinin hizmetkarları, burjuva aydın beyler sosyalizmi, kapitalizmde zindan köleliğine, ağır ve yeknesak emeğin kışladakine benzer disiplinine, aşırı yoksulluk ve açlıktan yarı ölme yaşantısına mahkum edilmiş halkı "korkutmak" için bir araç olarak kullanıyor. Halkı bu zindan köleliğinden kurtarmaya yönelik ilk adım, malikanelerin zoralımı, işçi denetiminin başlatılması ve bankaların ulusallaştırılmasıdır. Bunun ardından gelecek adımlar, fabrikaların ulusallaştırılması, tüm nüfusun, aynı zamanda ürünlerin satışı için birlikler olan, tüketici birliklerinde zorunlu olarak örgütlenmesi ve tahıl ile diğer zorunlu malların ticaretinde devlet tekeli kurulması olacaktır.

Girişimciliğin, rekabetin ve gözüpek girişkenliğin gerçekten yığınsal uygulanışının olanağı ancak şimdi yaratılmıştır. Kapitalistin atıldığı ya da gerçek işçi denetimi ile sınırlandırıldığı her fabrika, toprak sahibi sömürücünün kovalandığı ve topraklarının zoralıma uğratıldığı her köy, ancak şimdi çalışan insanların yeteneklerini ortaya çıkarabilecekleri, bükülmüş bellerini düzeltebilecekleri, gerçek güclerini ortaya koyabilecekleri ve gerçekten insan olduklarını hissedebilecekleri bir alan haline gelmiştir. Yüzyıllar boyunca başkaları için çalışmaktan, sömürücü için zorunlu emekten sonra ilk kez *kendi için çalışmak* ve daha da ötesi, modern teknoloji ve kültürün tüm kazanımlarını kendi çalışmana uygulamak olanaklı hale geldi.

Tabii ki, insanlık tarihinin bu en büyük değişikliği, zor nedeni ile çalışmadan kendi için çalışmaya geçiş, sürtüşmeler, zorluklar, çatışmalar ve köksalmış asalaklarla onların çanak yalayıcılarına karşı zor kullanma olmadan gerçekleşemezdi. Hiçbir işçi bu konuda hayalci değildir. İşçiler ve aşırı yoklukla, sömürücüler için uzun yılların köle emeği ile, onların sayısız hakaret ve zorbalıkları ile katılaşmış yoksul köylüler, bu sömürücülerin direncini *kırmak* için zamana gereksinim olduğunu kavrıyor. İşçiler ve köylüler, aydın beylerin, kapitalistleri "suçlamak" için sesi kısılana dek "bağırmış" ve onlara karşı "yumruklarını havaya kaldırmış", ama iş *eyleme* geldi mi, tehditleri yaşama geçirmeye, kapitalistleri *ortadan kaldırma* işinin uygulanmasına geldi mi, gözleri dolan ve dayak yemiş köpek eniği gibi davranmaya başlayan " *Yeni Yaşam* takımının ve diğer döküntülerin ince ruhlu hayallerinden hiç mi hiç etkilenmemişlerdir.

Zor altında çalışmaktan, kendi için çalışmaya, devasa, ulusal (ve hatta bir ölçüde uluslararası, dünya çapında) bir ölçekte planlanmış ve örgütlenmiş emeğe yönelik büyük dönüşüm, aynı zamanda proletaryadan ve yoksul köylülerden, -sömürücülerin direnişini bastırmaya yönelik "askeri" önlemlere ek olarak-devasa *örgütsel*, örgütleyici çaba ister. Bu örgütsel görev, dünün kölecilerini (kapitalistleri) ve onların uşak sürüsünü, yani burjuva aydınlarını, askersel yöntemlerle acımasızca bastırma görevi ile tek bir bütün oluşturacak biçimde içiçe geçmiştir. Dünün kölecileri ve onların "aydın" yardakçıları: "Biz hep örgütleyici ve şef olduk. Hep biz emir verdik ve böyle yapmaya devam etmek istiyoruz. 'Sıradan halk'ı işçileri ve köylüleri dinlemeyi reddediyoruz. Onlara boyun eğmeyeceğiz. Bilgiyi, parababalarının ayrıcalıklarını ve halk üzerinde sermaye egemenliğini savunmak için bir silaha dönüştüreceğiz" diye düşünüyor ve konuşuyorlar.

Burjuvazinin ve burjuva aydınlarının söyledikleri, düşündükleri ve yaptıkları budur. *Kendi çıkarları* açısından bu anlaşılabilir bir davranıştır. Feodal toprak beylerinin asalakları ve çanak yalayıcıları, papazlar, katipler, Gogol'ün tasvir ettiği bürokratlar, Belinksi'den nefret eden "aydınlar" aynı zamanda serflikten kopuşmayı "zor" buluyorlar. Ancak sömürücülerin ve onların "aydın" uşaklarının davası umutsuzdur. İşçiler ve köylüler onların direnişini kırmaya başladılar -ne yazık ki henüz yeterince kararlı, sert ve acımasızca değil- *ve onu mutlaka kıracaklar.*

"Onlar" sanıyorlar ki, "sıradan halk", "sıradan" işçiler ve yoksul köylüler, sosyalist devrimin emekçi halka dayattığı büyük, sözcüğün dünya-tarihsel anlamıyla gerçekten kahramanlık gerektiren, örgütsel görevlerin üstesinden gelemeyecekler. Kapitalistlere ve kapitalist devlete hizmet etmeye alışmış aydınlar, kendinilerini avutmak için şöyle diyorlar: "Biz olmadan yapamazsınız". Bu küstah hesaplar gerçeğe dayanmıyor; eğitim görmüş kişiler, çoktan beri halkın yanında, emekçilerin yanında yer almaya başladılar ve sermaye uşaklarının direnişinin kırılmasına yardım etmekteler. Köylüler ve işçi sınıfı arasında çok sayıda yetenekli örgütçü vardır ve onlar, kendi güçlerinin farkına varmaya, uyanmaya, yüce, yaşamsal, yaratıcı işlere girişmeye, sosyalist toplumu kurma görevini kendi

ANAHTAR

güçleri ile başarmaya daha yeni yeni başlamaktalar.

Eğer günün en önemli görevi değilse, en önemli görevlerinden biri, işçilerin ve genel olarak tüm çalışan ve sömürülen halkın bu bağımsız girişkenliğini geliştirmek, bunu yaratıcı *örgütsel* çalışma içinde, olanaklı olduğu kadar geniş ölçüde geliştirmektedir. Her ne pahasına olursa olsun, yalnızca "üst sınıflar" denilenlerin, yalnızca zenginlerin ve zenginlerin okullarını bitirenlerin devleti yönetmeye ve sosyalist toplumun örgütsel gelişimini yönlendirmeye yetenekli oldukları önyargısını, bu eski, *saçma*, vahşi, alçak ve iğrenç önyargıyı kırmalıyız.

Bu, çürümüş bir düzence, kalıplaşmış görüşlerce, kölece alışkanlıklarca ve daha da çok, yönetirken yağmalamak ve yağmalamalarken yönetmek çıkarına olan kapitalistlerin açgözlü bencilliği ile beslenen bir önyargıdır. İşçiler bilginin gücüne olan gereksinimlerini bir an için bile unutmayacaklardır. İşçilerin, özellikle şu günlerde bilgi kazanmaya olağanüstü bir çaba göstermekte olmaları, proleterya arasında bu konuda yanlış görüşlerin olmadığını ve olmayacağını göstermektedir. Ama her *sıradan* işçi, okuma yazma bilen, insanları değerlendirebilen ve pratik deneyim sahibi olan her köylü *örgütsel* çalışmaya yeteneklidir. Burjuva aydınlarının tepeden bakarak ve hor görerek konuştukları, "sıradan halk"ın arasında *çok sayıda* böyle erkek ve kadın vardır. İşçi sınıfı ve köylüler arasındaki böyle yetenekler zengin ve henüz önü kesilmemiş bir kaynaktır.

İşçiler ve köylüler henüz "ürkek"tirler, bugün *egemen* sınıfın *kendileri* olduğu düşüncesine henüz alışamadılar; henüz yeterince kararlı değiller. Devrim bu nitelikleri, tüm yaşamları boyunca açlık ve yokluk nedeniyle, sopa altında çalışmaya zorlanmış milyonlarca ve milyonlarca insana *bir çırpıda* aşılayamazdı. Ama 1917 Ekim Devrimi güçlü, yaşam dolu ve yenilmezdir, çünkü bu nitelikleri *uyandırmış*, eski engellerin tümünü yıkmış, yıpranmış prangaları parçalamış ve çalışan halkı, yeni bir yaşamın *bağımsız* yaratılışı yoluna yönlendirmiştir.

Muhasebe ve denetim - işte bu, genel olarak her İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetinin, her tüketiciler birliğinin, her ikmal birliğinin ya da komitesinin, her fabrika komitesinin ya da işçi denetim organın *temel* ekonomik görevidir.

Emeğin ölçütünü ve üretim araçlarını, tek amacı, emeğin yükünü hafifletmek yada bir kırıntı bile olsa *burjuvaziden* bir şeyler kopartmak olan kölenin bakış açısıyla ele alan eski alışkanlıklara karşı savaşmak zorundayız. İleri, sınıf bilinçli işçiler bu kavgayı çoktan başlattı ve saflara yeni katılanlara yani, fabrika dünyasına özellikle savaş sırasında büyük oranda katılan ve bugün de *halkın* fabrikasını, halkın mülkü haline gelen fabrikayı, eski biçimde, yani "pastanın en büyük parçasını kapıp, kaçma" amacıyla görenlere karşı, kararlı bir direniş gösteriyorlar. Tüm sınıf bilinçli, namuslu ve düşünen köylüler ve emekçiler bu kavgada ileri işçilerin yanında yer alacaktır.

Muhasebe ve denetim, *eğer* devletin en yetkili iktidarı olan İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri tarafından ya da *bu* iktidarın talimatları ve yetkisi ile yürütülürse, -yaygın, genel, evrensel bir muhasebe ve denetim, gerçekleştirilen emek miktarının ve ürünlerin dağılımın muhasebesi ve denetimi-, bir kez proletaryanın politik egemenliği kurulup, güvence altına alındıktan sonra, sosyalist dönüşümün *özüdür*.

Sosyalizme geçiş için esas olan muhasebe ve denetim yalnızca halk tarafından uygulanabilir. Yalnızca işçi ve köylü *yığınlarının*, gönüllü ve vicdanlı muhasabesi ile *zenginlerin, dolandırıcıların, aylakların ve kabadayıların* üzerindeki denetimi, yalnızca devrimci çoşkuya dayanan bu işbirliği, lanetlenmiş kapitalist toplumun bu kalıntılarının, insanlığın bu artıklarının, onulmaz şekilde çürümüş ve kangren olmuş bu uzuvların, bu bulaşıcı hastalığın, bu vebanın, sosyalizme kapitalizmden miras kalan bu ülserin üstesinden gelebilir.

İşçiler ve köylüler, emekçiler ve sömürülenler! Toprak, bankalar, fabrikalar ve işletmeler tüm halkın malı olmuştur! Siz *kendiniz* üretimin ve ürünlerin dağılımının muhasebesini ve denetlenmesini üstlenmelisiniz - sosyalizmin zafere götüren tek yol, onun zaferinin tek güvencesi, tüm sömürüye, tüm yoksulluk ve yokluklara karşı zaferin tek garantisi *yalnızca* budur! Çünkü Rusya'da herkese yetecek kadar ekmek, demir, kereste, yün, pamuk ve keten vardır, yeter ki emek ve onun ürünleri uygun biçimde dağıtılsın, yeter ki bu dağıtım üzerinde bütün halk tarafından *işe yatkın, uygulanması kolay* bir denetim uygulansın, yeter ki halkın düşmanlarını, yani zenginleri ve onların çanak yalayıcılarını, dolandırıcıları, aylakları ve kabadayıları *yalnızca* politik alanda değil, aynı zamanda *günlük ekonomik* yaşamda da yenebilelim.

Bu halk düşmanlarına, bu sosyalizmin düşmanlarına, bu emekçi düşmanlarına acıma yok! Zenginlere ve onların çanak yalayıcıları burjuva aydınlarına karşı ölümüne savaş, dolandırıcılara, aylaklara, külhanbeylerine karşı savaş! Bunlar hep aynı soydandır - kapitalizmin dölleridir, aristokrat ve burjuva toplumun ürünleridir; bu öyle bir toplumdur ki, bir avuç insan halkı soyar ve aşağılar; yoksulluk ve yokluk binlerce ve binlerce insanı kabadayılığa, çürümeye ve dolandırıcılığa iter ve onlarda insana benzer hiç bir yan bırakmaz; çalışan insanlarda, aldatma yoluyla bile olsa sömürüden kaçmak, ondan kurtuluvermek, bir an için bile olsa yakasını nefret edilen emekten kurtarmak, var olan her olası yolla, ne pahasına olursa olsun, bir parça ekmek elde edebilmek, böylece açlıktan ölmemek, böylece kendisinin ve yakınlarının çektiği açlık acısını bastırabilmek ihtirasını yaratır.

Zenginler ve dolandırıcılar aynı madalyonun iki yüzüdür, kapitalizmin yarattığı *asalakların* iki temel kategorisidir; onlar sosyalizmin temel düşmanlarıdır. Bu düşmanlar tüm halkın özel gözetimi altında tutulmalıdır; sosyalist toplumun yasa ve tüzüklerinin en ufak bir çiğnenmesinde bile acımasızca cezalandırılmalıdır. Bu yönde en ufak bir zayıflık, duraksama ya da ince ruhluluk göstermek sosyalizme karşı büyük bir suçtur.

Bu asalakları sosyalist topluma zarar veremez hale getirmek için, gerçekleştirilen iş miktarının ve üretimin ve dağıtımın üzerine tüm halkın, gönüllü olarak, enerjiyle ve devrimci heyecanla katılan milyonlarca ve milyonlarca işçi ve köylünün muhasebesini ve denetimini örgütlemeliyiz. Ve bu muhasebe ve denetimi örgütlemek için, -bu muhasebe ve denetim işi *tümüyle* her namuslu, zeki ve becerikli işçinin ve köylünün *yetenekleri ile gerçekleştirilebilir*-, onların içinde bulunan, onların kendi örgütleme yeteneklerini harekete geçirmeliyiz; onların arasında örgütsel başarı alanında *rekabet* uyandırmalıyız ve bunu ulusal ölçekte örgütlemeliyiz; işçilere ve köylülere, eğitim görmüş birinin danışmalığının gerekliliği ile "eğitim görmüşlerin" arasında çok sık rastlanan *gevşekliğin* "sıradan" işçi ve köylüler tarafından denetlenmesi gerekliliği arasındaki ayrımı açıkça kavratmalıyız.

Bu gevşeklik, umursamazlık, dakik olmamak ve sinirli acelecilik, tartışmayı iş yapma yerine geçirme eğilimi, iş yerine konuşma, hiçbir şeyi tamamlamadan, güneşin altında var olan her şeyi yapmayı üstlenme eğilimi, "eğitim görmüşlerin" belirleyici özellikleridir; ve bu onlar doğaçtan kötü oldukları için, ya da kötü niyetli oldukları için değildir; bunun nedeni, onların tüm yaşam alışkanlıkları, onların iş koşulları, bıkkınlık, kafa emeğinin ve kol emeğinden doğal olmayan ayrılımı ve benzer bir dizi nedendir.

Devrimimizin hataları, yetersizlikleri ve eksikleri arasında, aramızdaki aydınların bu acıklı -ama şu anda kaçınılmaz- özelliklerinden kaynaklanan, ve aydınların *örgütsel* çalışmaları üzerinde *işçilerin* yeterli gözetiminin *yokluğundan* kaynaklanan hatalarda hiçde önemsiz olmayan bir yeri tutmaktadır.

İşçiler ve köylüler, henüz "ürkek"tirler; bu ürekeklikten kurtulmalıdırlar ve *mutlaka* kurtulacaklardır. Eğitim görmüşlerin, aydınların ve uzmanların danışmanlığından, öğretiminden vazgeçemeyiz. Sağduyulu her işçi ve köylü bunu çok iyi anlar ve aramızdaki aydınlar, işçilerin ve köylülerin kendilerine karşı ilgi ve yoldaşça saygı göstermemesinden yakınamaz. Ancak danışmanlık ve öğretim bir şeydir, *pratik* muhasebe ve denetimin örgütlenmesi ise başka bir şeydir. Çoğunlukla aydınlar son derece güzel öğüt ve talimatlar verirler, ama bu öğüt ve talimatları uygulamakta, sözlerin eyleme dönüştürülmesi üzerinde *pratik denetimi* uygulamakta gülünç, *saçma* ve utanılacak kadar "beceriksiz" ve acizdirler.

Tam da bu nedenle "halk" içinden, fabrika işçileri ve çalışan köylüler içinden gelen pratik örgütçülerin yardımından ve *yönetici rolünden* vazgemek tümüyle olanaksızdır. "Yapanlar balı, değildir tanrı"- işçilerin ve köylülerin kavraması gereken gerçek budur. Onlar bugün anlamalıdırlar ki, herşey *pratik işe* bağlıdır; teorinin pratiğe dönüştüğü, pratikle yaşama geçtiği, pratikte düzeltildiği, pratikle sınandığı; Marks'ın " gerçek hareketin her adımı, bir düzine programdan daha önemlidir"(*K. Marks, W. Brack'a mektup*, 5 Mayıs 1875) sözünün özel bir doğruluk kazandığı -zenginlerin ve dolandırıcıların gerçekten pratikte dizginlenmesi, sınırlanması, tümüyle kayıt altına alınması ve denetim altında tutulmaları için atılan her adımın sosyalizm üzerine bir düzine harika savdan daha değerli olduğu- tarihsel an gelmiştir. Çünkü "dostum, teori gridir, ama ebedi yaşam ağacı yeşildir". (*Goethe, Faust, 1. Bölüm*)

İşçiler ve köylüler içinden gelen pratik örgütçüler arasında rekabet yaratılmalıdır. Aydınların eğilimli oldukları, basmakalıp biçimler kurma ve yukarıdan tekdüzelik dayatma girişimleri ile savaşılmalıdır. Basmakalıp biçimlerin ve tepeden tekdüzelik dayatmanın, demokratik ve sosyalist merkeziyetçilikle hiçbir ortak yanı yoktur. Ayrıntılarda, özgül yerel biçimlerde, *yaklaşım* yöneteminde, denetimi uygulama *yöntemlerinde*, (zenginler ve dolandırıcılar, gevşekler ve histerik aydınlar vb. gibi) asalakları zararsız hale getirme ve yoketme *yollarında çeşitlilik*, özde, temelde, esasta birliğe zarar vermez tam tersine onu pekiştirir.

Paris Komünü, girişkenlik, bağımsızlık, eylem özgürlüğü ve tabandan gelen yaratıcılığın, basmakalıp biçimlerden uzak gönüllü merkeziyetçilikle nasıl birleştirilebileceğinin büyük bir örneği olmuştur. Bizim Sovyetlerimiz de aynı yolu izliyor. Ama henüz "ürkekler"; henüz ayaklarını tam uyduramadılar, önlerindeki sosyalist sistemin kurulması görevine, bu yeni, büyük, yaratıcı göreve dişleriyle sarılmadılar. Sovyetler işe daha gözüpek girişmeli ve daha büyük girişkenlik göstermeliler.

Tüm "komünler"-fabrikalar, köyler, tüketici birlikleri ve ikmal komiteleri- emeğin ve ürünlerin dağıtımının muhasebesi ve denetiminin pratik örgütleyicileri olarak birbirleriyle *rekabet etmeliler*. Bu muhasebenin ve denetimin programı basit, açık, herkesce anlaşılırdır - Herkesin ekmeği olmalıdır; herkesin sağlam ayakkabıları, yeterli giyisileri olmalıdır; herkesin sıcak bir evi olmalıdır; herkes vicdanlı bir çalışma yapmalıdır; (işini kaytaranlar da içinde olmak üzere) tek bir dolandırıcı bile özgür bırakılmayacak, hapsedilecek ya da zorunlu ağır çalışma cezasını çekecektir; sosyalizmin yasalarını ve tüzüklerini çiğneyen hiç bir zenginin, adalet gereği zenginin de kaderi olması gereken, dolandırıcının kaderinden kurtulmasına izin verilmeyecektir. "Çalışmayan yemez"- sosyalizmin *pratik* emri budur. İşler *pratik olarak* böyle örgütlenmelidir. "Komünler"imizin ve işçi ve köylü örgütçülerimizin onur duyacağı *pratik* başarılar bunlardır. Ve bu, özellikle aydınlar arasındaki örgütçülerimiz için de geçerlidir. (*özellikle*, çünkü onlarda genel talimatlardan ve kararlardan onur duyma alışkanlığı*çok, haddinden çok* vardır.

Zenginleri, dolandırıcıları ve aylakları denetlemenin ve muhasebenin binlerce pratik biçim ve yöntemi bulunmalı ve bunlar komünlerin kendileri tarafından, köydeki ve kentteki küçük birimler tarafından pratikte sınanmalıdır. Çeşitlilik burada etkinliğin güvencesidir, tek ortak amacımızı -Rusya'yı böceklerden, pirelerden -yani dolandırıcılardan, tahtakurularından -yani zenginlerden ve diğerlerinden *temizlemek* amacımızı- gerçekleştirmede başarıya sözvermektir. Bir yerde on zengin, bir düzine dolandırıcı, işini kaytaran yarım düzine işçi (Petrograt'daki birçok dizgici, özellikle Parti basımevlerinde çalışanlar, külhanbeyi tutumu ile işlerini kaytarıyor) hapse atılacaklardır. Bir başka yerde tuvaletleri temizlemeye zorunlu tutulacaklardır. Üçüncü bir yerde cezalarını çektikten sonra, ellerine birer "sarı kart" verilecek, böylece bütün halk bunları, düzelinceye kadar, *zararlı* kişiler olarak gözaltında tutacaktır. Bir dördüncü yerde her on aylaktan biri hemen oracıkta kurşuna dizilecektir. Bir beşinci yerde karma yöntemler benimsenebilir, ve şartlı salıverme ile örneğin, düzelebilir zenginlere, burjuva aydınlarına, dolandırıcılara ve külhanbeylerine hızla kendini düzeltme olanağı verilebilir.

Ne kadar çok çeşitlilik olursa, genel deneyimimiz o kadar daha iyi ve zengin olacaktır, sosyalizmin başarısı o kadar daha kesin ve çabuk olacaktır, ve savaşımın *en iyi* yöntem ve araçlarının pratik tarafından belirlenmesi -çünkü bunları yalnızca pratik belirleyebilir- o kadar daha kolay olacaktır.

Hangi komünde, büyük bir kentin hangi mahallesinde, hangi fabrikada, hangi köyde *hiç* aç insan, *hiç* işsiz, *hiç* aylak zengin, *hiç* kendine aydın diyen alçak burjuva uşağı, sabatojcı yoktur? Emeğin üretkenliğini artırmak, yoksullar için güzel yeni evler yapmak, yoksulları zenginlerin evlerine yerleştirmek, her yoksul ailenin her çocuğuna düzenli olarak bir şişe süt sağlamak için nerede daha çok şey yapıldı? Komünler, topluluklar, tüketici ve üretici birlikleri, kooperatifleri ve İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri arasındaki *rekabet* bu noktalar üzerinde geliştirilmelidir. *Yetenekli örgütçülerin pratikte* başa geçmeleri ve devlet yönetiminde çalışmak için ilerletilmeleri gereken çalışma budur. Halkın içinde çok sayıda yetenekli insan vardır. Bu yetenekler yalnızca bastırılmıştır. Onlara kendilerini gösterme olanağı verilmelidir. Onlar, *ve yalnızca onlar*, halkın desteği ile Rusya'yı kurtarabilir ve sosyalizm davasını kurtarabilir.

6-9 Ocak 1918'de yazılmış ve ilk kez V. Lenin imzası ile 20 Ocak 1929 tarihli Pravda'da yayınlanmıştır. (Toplu Yapıtlar, İngilizce basım, cilt 26, sayfa 404-415)

Karşı devrim döneminde burjuvazi genç beyinlerimize saldırıyor

Kavgayı omuzlayalım

Dünya büyük bir değişim yaşıyor. Yaşanan bu büyük değişimin yığınlardaki etkilerinin küçük olması olanaklı değil. Elbette ki, etkileri de büyük olacak.

Yaşadığımız karşı-devrim dönemi, kendisi de bir karşı-devrim olan faşizm ile aynı değildir. Bu farklılık çalışmayı da etkiler.

Her karşı-devrim döneminde burjuva ideolojisi kendisini en önce küçük burjuva ve örgütsüz yığınlarda gösterir. Burjuvazi faşizm döneminde önce işçi yığınlarını ve örgütlerine saldırır, öndersiz, klavuzsuz kalmış yığınları eritmeyi hedefler. Böylece kısa yoldan teslimiyeti sağlamış olur. Karşı-devrim döneminde, faşizm döneminde olduğu gibi işçi sınıfının önder kadrolarını faşizmdeki gibi baskı ile yığınlardan koparmak onun işini kolaylaştırmaz, tam tersine zorlaştırır. Öyleyse kullanılacak yöntemler de farklı olmalı. Emperyalizm bunun farkında. Bütün politikasını, bütün saldırısını buna yönelik tutuyor. Bütün cephelerde aktif şekilde saldırıyor. Bu saldırı da öncelikle kendini belli çevre üzerinde gösterecektir.

Dünya sosyalist sisteminin çökmesi, dünyada komünist hareketin dağılması, bugün emperyalizmle işbirliği içinde olması ortalama insanın kafasını daha da şartlandırmakta, olumsuz önyargıları artırmaktadır.

Dünya emperyalizmi, Leninizmi-Marksizmi yoketme savaşına girmiştir. Emperyalizmin saldırısı bugün en yoğun boyutuyla ideolojiktir ve altında sosyalizmi, sosyalist düşünceyi ezmek, yoketmek yatmaktadır. Saldırılar gittikçe yoğunlaşmaktadır. Tüm dünyadaki devrimci hareket ardarda yaşanan yoğun bunalımlar içindedir. Emperyalizmin saldırılarına karşı ciddi bir açınım getirmemekte, büyük çoğunluğu saldırılar karşısında savrulmakta, kendisini en "devrimci" gösterenler bile sosyalizmi toplumbilimi ve sınıf savaşımını anlamayarak, değişim sürecine giren ülkeye/ülkelere damgaları kolayca yapıştırıyorlar. Üstelik evvelden çok farklı görüşlere sahip olan "kendileri" hakkında en ufak bir özeleştiri dahi vermeden. Devrimci hareket Marksizmi- Leninizmi geliştireceğine, bu ülkelerdeki savaşı, yaşamı anlamaya çalışacağına, devrimci halka yaslanarak sosyalist güçlerin kazanması için destek vereceğine emperyalist koroya eşlik ediyorlar.

Burjuvazi bugün yeni yeni saldırılar geliştiriyor. Bizim de bu saldırılara karşı sürekli taze kanlarla beslenmemiz lazım. Yeni kadrolar yetişmeli ve savaşın bir ucundan tutmalıdır. Bu olmadığı sürece devrimci hareketin bunalımı artarak sürecektir. Burjuvazi ideolojik olarak bunun farkındadır ve bütün saldırısını bu yöne yönlendirmektedir.

Bugün çok geniş yığınlar örgütlenmeden ve örgütlülükten kaçmaktadır. Özellikle işçi sınıfının dışındaki katmanlarda, küçük burjuva kesimde, bunlar içinde de özellikle öğrenci gençlikte görülen bu örgütlülükten kaçma çok değişik görünümlerde ortaya çıkmakla birlikte tümünün altında karşı devrimin yoğun -ideolojik- saldırısı yatmaktadır.

Burjuva ideolojisinin en yoğun saldırısı gençliğe, genç beyinlere yöneliktir. Çünkü gençlik her toplumsal sınıf için gelecektir, geleceği içinde taşır. Bu insanlar işçi sınıfının pratik ve militan kavgasının dışında tutulmaya çalışılmaktadır.

Saldırı iki boyutludur

Burjuvazinin saldırısı özellikle iki boyutludur. Saldırının birinci boyutu genç beyinlerde, küçük burjuva kitlelerde ve lümpen proletaryanın kafasında Marksizmi kötülemek, onun yanlış olduğu için varolan yapılanmanın çöktüğü vb. gibi yalanlarla yığınların Marksizme yönelmesini engellemektir. Bugün bunun için çok daha fazla olanak var.

Burjuvazinin saldırısının ikinci boyutu da şudur: Marksizme yönelmiş kişilerin Marksizmi bağımsız öğrenmeleri! Öyle bir durum var ki, burjuvazi insanlar Marksizmi kültür olarak algılayacaklarsa(!) bundan rahatsız olmuyor. Kafalarda şunu geliştirmeyi hedefliyor: Marksizm doğru, ben Marksizmi öğrenmeliyim, ama Marksizmi kesinlikle ve kesinlikle kendi kendime öğrenmeliyim. Eğer Marksizmi bir örgütten öğrenirsem bu benim özgürlüğümü kısıtlar. Kendi doğrularımı kendim bulmalıyım, kendim yaratmalıyım. Marksizmle karşılaşan insan, Marksizmin örgüt anlayışı ile bir bütün olduğunun farkına varırsa ya? Onun da yöntemi belli: Ben doğrularımı bulmalıyım, sonra doğrularımla çalışan siyasi harekete güvenirim!

Türkiye'de burjuvazi özellikle belli çevrenin gözünden Marksizmi düşüremeyeceğinin bilincinde. Bu nedenle ağırlıkla ikinci yöntemi uygulamaktadır. Ve işçi sınıfı hareketi için de en tehlikeli olanı budur.

Marksizm bir bilimdir. Her boyutuyla Marksizm komünist partisinde öğrenilir. Marksizm bir bilim olarak ne kadar sürede öğrenilebilir? Bilimle uğraşan bir insan yaşamının hiçbir noktasında öğrenme sürecinden kopmaz. Yaşam sürekli olarak öğrenme sürecidir. Zaten Marksizmde bu ortamda önemlidir. Çünkü Marksizm yaşamı anlamanın bilimidir. Yaşamı anlamak onu değiştirmek kavgasıdır, işçi sınıfının gözüyle yaşamı görmek ve değiştirmektir. Bu da ilk kitabı okumakla başlar. Yaşamı anlamak da Marksist bir partinin kollektif ürünü olan yayın organı ile olur, ideolojisiyle olur. Yalnızca Marksist kitapları okuma ile ideoloji oluşturulamaz, ideolojinin güncel yaşamın anlaşılması kolaylaşır. Teori güncel yaşamda ideolojinin genel yapısını algılamak, çıkış noktalarını bulmak ve vergisini bulmak içindir ve bir birikimin ürünüdür. Bu birikimi elde etmek ise birkaç teorik kitap okumakla olmaz. Yılların birikimi, yılların okuması, okunanların pratik içinde sınanması gerekir. Bunları da sağlayabilecek olan kollektif bir yayın organıdır. Kollektif çalışmadır. Yani örgüttür.

Burjuvazi, insanlar üzerinde küçük burjuvazi anlayışı geliştirerek, kendileri teoriyi öğrenin, bundan daha sonra ideolojiye dönüştürün ve bu kendi oluşturduğun ideolojiye en yakın olan harekete gidin mantığını yerleştirir.

Böylece teori ve ideolojiyi birlikte öğrenebilecek, alınan kararları, çizilen perspektifleri öğrenmeye ve uygulamaya açık, partinin kollektif katında rahatlıkla çalışıp, sınıfa bilinci taşıyabilecek profesyonel devrimci olmaya aday olacak, dinamik insanları teoriyi öğrenme kendi doğrularını oluşturma mantığı (mantıksızlığı demek daha doğru olacak sanırım) ile yıllarca örgütlü kavgadan uzaklaştıracak. İşçi sınıfının gelecek kavgasının dışında tutacak, onları başıbozuk belirsiz, kararsız, sarhoş bir gidişin, kendiliğindenliğin içine itecektir. Bunların içinde yer yer işçi sınıfının eylemine katılmak isteyen olsa da son noktada belirleyici kavga, kadroların, örgütün kavgası olduğuna göre bunlar kararsız ve sarhoşca hareket ederek hem Marksizmin teorisini, hem de pratiğini hiçbir zaman anlayamayacaklardır.

Leninizmin özü öncü partiyi devrime hazırlamak olduğuna göre böyle bir dargörüşlülük aynı zamanda öncüyü devrime hazırlamaya katılacak onlarca genç aydının kafasını karıştıracak, hummalı, düşünceyi taşıyarak onlara bu küçük burjuva anlayışlar taşınarak, sonuçta işçi sınıfının kavgasına zarar vereceklerdir.

Dünyada sosyalizme olan saldırı genç beyinleri işçi sınıfının partisinden koparıyor. Saldırı komünist partisinin hem genişleyip derinleşmesini, hem de sınıf hareketini yönlendirmesini engellemektedir. Sonuçta Lenin'in de vurguladığı gibi sınıf hareketinin, devrimci savaşımın yükseldiği dönemlerde partisiz devrimcilik burjuvaziye hizmet etmek demektir. Yıllardır sürdürdüğümüz kavganın bize öğrettiği gerçekler var. Bir yanda proletarya, diğer yanda burjuvazi var ve ikisi arasında amansız kıran kırana bir sınıf kavgası. Yansızlık yok. Sonuçta yansızlık dahi bir politikaya, örgütsüzlüğe, burjuvazinin egemenliğini sürdürmesinin yanını tutmaya çıkıyor.

Yanlış bir "sunuş"

Bu arada devrimci harekette getirilen yanlış bir görüşe değinmek istiyorum. *Ekim* dergisi etrafında toplanan arkadaşlara göre, bugün Türkiye'de bir iktidar ortamı var! "Türkiye'de çok güçlü, iktidarı almaya ve ülkeyi yönetmeye aday bir işçi sınıfı var. Sosyalizmin çökmesinden sonra bile, hâlâ Türkiye'de birçok çevrenin Marksizme, devrimci harekete yöneldiğini" söylüyorlar. Evet, işçi sınıfı gücünü, toplumun tüm kesimleri üzerinde hissettiriyor, bazı burjuvaların "dünyada komünizm öldü, bunlar komünizmi istiyorlar" diye dile getirdiği işçi sınıfının devrimci duyguları başka şey, işçi hareketinin "Türkiye'nin devrimci duruma koşar adım yaklaşması, hatta merkez olması" başka şeydir.

Ekim dergisinden arkadaşlara göre, "Türkiye devrime gebe ve işçi sınıfı, komünistler kendilerini iktidara hazırlıyor. Hatta Türkiye, dünya devrimci merkezi olma özelliği taşıyor. İşçi sınıfının silahlanıp devrime hazırlanacağı dönem geliyor. Türkiye devrimi dünyada çok şeyi değiştirebilecek bir noktada duruyor. Türkiye devrime ilerleyen bir ülkedir ve bu dünya devrimi için de bir şanstır. Dünyada sosyalizmin gerilemesi dönemini durdurmada ve ileri atılmada bir halka olacaktır. Türkiye proletaryası kendi damgasını taşıyan proleter karakterli devrimini gerçekleştirecek Türkiye'yi dünyada kavganın odağı yapacaktır." Birbirine benzeyen bu sözcükleri çarpıcılığını korusun diye arka arkaya yazdım. Ben bunları *Ekim* dergisinin görüşlerini benimseyen bir arkadaştan aldım ama kimse merak etmesin aynıları *Ekim* dergisinin sayflarında da, hem de otoriter kalemlerden çıkmış bir şekilde var. Çok devrimci gibi gözüken bu sözler aslında şaşıbeşliliği gösteriyor. Demokratik hedefler için mücadele, pek "devrimci" sözler ardında eriyip gidiyor.

Evet, Türkiye işçi sınıfı yürüyüştedir. Yürüyüşte duraklamak ve yalpalamak olmaz. Sınıf duraklayanı ve yalpalayanı cezalandıracektir. Yalpalayan ve duraklayan için en iyi ve öğretici ceza budur. Sınıfın iktidar kavgası önünde hiçbir engel durmayacaktır.

Türkiye işçi sınıfı Türkiye'de demokrasiyi getirebilecek tek sınıftır ve bunu tırnağı ile söke söke kazanacaktır. Bugün sabırlı ama kavgadan kaçmayan bir mücadele bizi bekliyor. Biliyoruz ki, dünya sarhoş yoldan da komünizme gidecek, ama biz buna da teslim olmayacağız.

Haydi kavgayı omuzlamaya!

B. Erenli

> Türkiye işçi sınıfı Türkiye'de demokrasiyi getirebilecek tek sınıftır ve bunu tırnağı ile söke söke kazanacaktır. Bugün sabırlı ama kavgadan kaçmayan bir mücadele bizi bekliyor. Biliyoruz ki, dünya sarhoş yoldan da komünizme gidecek, ama biz buna da teslim olmayacağız.